

Darurile, o expresie a recunoștinței

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, _____, pentru ca oricine crede în El să nu piară, _____ veșnică.” (Ioan 3:16)

Avem un Dumnezeu darnic – acesta este marele adevăr transmis de jertfa Domnului Isus (Ioan 3:16). Și „dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11:13).

Dumnezeu oferă neîncetat. Așa este El! Iar cei care doresc să reflecte caracterul Său trebuie să ofere și ei neîncetat. Ideea că un creștin ar putea fi egoist este contradicție în termeni!

O cale de a oferi din ceea ce am primit este dăruirea. Așa ne exprimăm recunoștința și dragostea. Când Isus îi va întâmpina în cer pe cei mântuiți, vom avea ocazia de a-i cunoaște pe cei care au aflat despre harul Său ca urmare a darurilor noastre!

Săptămâna aceasta vom aborda câteva aspecte importante legate de aducerea darurilor. Oferirea cu generozitate a darurilor, fie că este vorba despre mijloace, timp ori talente, este un mod convingător de a ne trăi credința și de a reprezenta caracterul Dumnezeului căruia Îi slujim.

3 martie – *Ziua de Rugăciune a femeii*

1. Cum ne eliberăm de influența pe care o pot avea asupra noastră comorile pământești?**Matei 6:19-21** _____

_____**Coloseni 3:1,2** _____

„Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6:21) este declarația lui Isus. Sensul ei complet poate fi desprins din cele două versete anterioare, unde strângerea comorilor pe pământ este așezată în contrast cu strângerea lor în cer. Trei cuvinte descriu pământul: moliile, rugina, hoții (vers.19), toate transmițându-ne ideea efemerității comorii pământești. „Pe pământ, totul este instabil, nesigur și efemer; toate sunt supuse degradării, distrugerii, furtului și pierderii. Cerul se află la polul opus: totul este etern, durabil, sigur și nepieritor. În cer nu există pierdere.” – C. Adelina Alexe, „Where Your Heart Belongs”, în *Beyond Blessings*, p. 22

Privește la lucrurile pe care le deții. Chiar dacă sunt puține, mai devreme sau mai târziu cele mai multe vor ajunge la gunoi. Excepție face poate doar moștenirea. Însă administratorul înțelept ar trebui să se preocupe de strângerea comorilor în cer. Acolo sunt în siguranță. Nu avem motive să ne temem de recesiune, de hoți sau de prădători.

Pasajul din Matei 6:19-21 conține unul dintre cele mai importante concepte legate de administrarea creștină. „Comoara” ta îți atrage inima, o captivează, o constrânge, o farmecă, o ademenește și caută să o ia în stăpânire. În lumea materială, inima urmează comoara, de aceea este extrem de important unde ai comoara. Cu cât

ne preocupăm mai mult de nevoile și de câștigurile pământești, cu atât ne este mai dificil să ne gândim la lucrurile cerești.

Faptele noastre trebuie să fie în acord cu ceea ce spunem. Și, dacă în privința comorilor de pe pământ umblăm prin vedere, în privința comorilor strânse în cer trebuie să umblăm prin credință (2 Corinteni 5:7). Este necesar să ne îngrijim de nevoile noastre de aici (chiar și de pensionare), dar este esențial să privim totul din perspectiva veșniciei.

Ce idee importantă transmite Pavel în Evrei 10:34 prin contrastul dintre averile de pe pământ și avuția din cer?

Luni, 26 februarie

„Ispravnici ai harului lui Dumnezeu”

2. Ce alt dar spune Pavel că ne-a oferit Dumnezeu?

Efeseni 2:8

Harul este o favoare nemeritată. Este un dar de care nu suntem vrednici. El a fost revărsat de Dumnezeu peste această planetă și, dacă îl vom primi, va pătrunde în străfundurile ființei noastre și ne va transforma viața acum și pentru totdeauna. În el se cuprinde toată bogăția și forța cerului (2 Corinteni 8:9). El îi uimește chiar și pe îngeri (1 Petru 1:12).

Dintre toate darurile venite de la Dumnezeu, harul Său oferit prin Isus Hristos este cel mai prețios. Fără har, nu am avea nicio speranță. Urmele lăsate de păcat în noi sunt prea adânci ca să putem scăpa vreodată singuri de el. Nici măcar ascultarea de Legea lui Dumnezeu nu ne poate aduce la viață. „Atunci, oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege” (Galateni 3:21). Legea nu ne poate mântui. Singura cale de mântuire este prin har.

3. Ce relație există între har și administrarea creștină? Explică în ce fel darurile pe care I le aducem lui Dumnezeu și semenilor noștri sunt o manifestare a harului Său.

1 Petru 4:10 _____

Petru declară că primatorii harului lui Dumnezeu sunt niște „ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu” (1 Petru 4:10). Noi am primit de la Dumnezeu niște daruri și suntem chemați să dăm înapoi din ele. Le-am primit prin har, nu doar spre satisfacția și beneficiul nostru, ci în vederea răspândirii Evangheliei. Ne-au fost oferite cu generozitate și tot cu generozitate suntem chemați să le dăm mai departe.

Gândește-te câte daruri ai primit de la Dumnezeu. Ce poți face pentru a fi un bun administrator al harului Său?

Marți, 27 februarie

Din tot ce avem mai bun

4. Ce lecție putem desprinde din Luca 7:37-47 cu privire la adevăratul motiv de a-l aduce daruri lui Dumnezeu?

Maria a intrat în odaie și l-a văzut pe Isus stând întins la masă. A spart vasul de alabastru cu nard scump și l-a uns picioarele cu el. Unii au considerat fapta ei nepotrivită, dat fiind modul în care își câștigase existența.

Însă ea fusese eliberată de sub stăpânirea demonilor (Luca 8:2). Apoi, Isus l-a înviat pe Lazăr, fratele ei. Inima ei era plină de recunoștință. Parfumul era cel mai valoros lucru pe care îl deținea și a ales să i-l ofere lui Isus în semn de mulțumire.

Incidentul acesta surprinde adevăratul motiv pentru care ar trebui să-l aducem daruri lui Dumnezeu: recunoștința. Cum altcumva am putea răspunde la darul inestimabil al harului Său? Generozitatea Sa ne îndeamnă să dăruim, iar generozitatea și recunoștința sunt cele două ingrediente ale dăruirii autentice, inclusiv a timpului, a puterii fizice, a talentelor și a bunurilor noastre.

5. Ce principiu privitor la aducerea darurilor putem desprinde din textele următoare?

Exodul 34:26 _____

Leviticul 22:19-24 _____

Numeri 18:29 _____

Poate că darurile noastre cele mai bune ni se par mici, însă Dumnezeu le prețuiește. Când Îi aducem din tot ce avem mai bun, dovedim că El ocupă primul loc în viața noastră. Noi nu-l dăm daruri ca să primim favoruri, ci din recunoștință pentru ce ne-a dat El prin Hristos Isus.

„Consacrarea deplină și generozitatea, alimentate de dragostea recunoscătoare, vor face ca și cel mai mic dar, cea mai mică jertfă adusă de bunăvoie, să poarte mireasma cerului și să capete o valoare inestimabilă. Totuși, după ce l-am adus de bunăvoie Mântuitorului nostru tot ce puteam aduce, oricât de prețios ar fi acel dar pentru

noi, dacă ne vom da seama cu adevărat cât de mult Îi datorăm lui Dumnezeu și cât de recunoscători ar trebui să-I fim, tot ce am oferit ni se va părea insuficient și sărăcăcios. Dar îngerii iau aceste daruri, care nouă ni se par sărace, și le prezintă înaintea tronului ca pe o jertfă de un miros plăcut, și sunt primite.” – Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 3, ed. 2011, p. 347

Miercuri, 28 februarie

Din rațiuni sufletești

Deși infim în comparație cu darurile altora, darul văduvei, despre care am amintit într-un studiu anterior, a fost generos fiindcă arăta ceva despre caracterul și inima ei, determinându-L pe Isus să declare: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți” (Luca 21:3).

Numai Dumnezeu (Iacov 4:12) ne cunoaște adevăratele motive (Proverbele 16:2; 1 Corinteni 4:5). Se poate să facem lucruri bune din motive greșite. Nu avem nevoie de multă credință ca să oferim din prisos, însă când sacrificăm pentru binele altora, mesajul transmis este foarte convingător.

6. Ce ne spune Pavel despre dăruire și despre motivele dăruirii? Ce principii putem desprinde de aici?

2 Corinteni 8:8-15 _____

Motivul dăruirii se situează undeva între cei doi poli opuși: egoism sau altruism. Conflictul dintre egoism și dăruire este mai frecvent decât orice altă luptă spirituală. Egoismul poate transforma o inimă plină de iubire fierbinte pentru Dumnezeu într-o inimă de

gheață. Când acceptăm ca egoismul să intervină în experiența noastră creștină, apar și problemele. Găsim moduri de a ni-l justifica, sub paravanul Numelui lui Hristos.

Totul se reduce la un singur cuvânt: dragostea. Iar dragostea nu se manifestă decât prin renunțare la sine, dispoziția de a dăruii și a ne dăruii, chiar până la sacrificiu, pentru binele altora.

Dacă nu-l dăruim lui Dumnezeu din dragoste, darurile noastre nu vor reflecta dragostea Sa. Inima egoistă are dragoste doar pentru sine. Să-l cerem Domnului ne schimbe inima ca să învățăm să iubim așa cum ne-a iubit El!

Dragostea, fundamentul oricărei fapte bune autentice, este esența binefacerii creștine. Dragostea arătată de Dumnezeu față de noi ne inspiră să iubim și este motivul suprem al dăruirii.

Ce valoare au darurile aduse din obligație, și nu din dragoste?

Joi, 1 martie

Experiența dăruirii

Dintre toate lucrurile pe care ni le-a descoperit Hristos cu privire la Dumnezeu, unul ar trebui să fie clar: El ne iubește și ne dorește binele cel mai înalt. Nu ne cere să facem decât ce este spre binele nostru, nu în detrimentul nostru. Aici se include și chemarea de a fi dătători generoși și voioși. Darurile aduse cu mărinimie și de bunăvoie ne fac bine atât nouă, dătătorilor, cât și primitoților. Doar cei care dăruiesc așa știu că este mult mai fericit să dai decât să primești.

7. Ce principii ale dăruirii mai prezintă Pavel?

2 Corinteni 9:6,7 _____

Aducerea unui dar generos poate și ar trebui să fie un act spiritual personal. Este un act de credință, un semn de recunoștință pentru tot ce am primit prin Hristos.

Și, ca orice act de credință, dăruirea ne sporește credința, întrucât „credința fără fapte este zadarnică” (Iacov 2:20). Nu există metodă mai bună de a ne spori credința decât prin trăirea ei practică, adică făcând acele lucruri care răsar din ea, care iau naștere din ea. Când dăruim de bunăvoie și cu generozitate reflectăm, în felul nostru, caracterul lui Hristos. Îl cunoaștem mai bine pe Dumnezeu purtându-ne așa cum se poartă El. În modul acesta, încrederea noastră în El se întărește și avem ocazia de a gusta și a vedea „ce bun este Domnul” (Psalmii 34:8).

„Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii care se jertfește pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii care renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer; că iubirea care «nu caută folosul său» își are izvorul în inima lui Dumnezeu și că în Cel blând și smerit se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care niciun om nu se poate apropia.” – Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p. 10

Ce experiență personală ai în legătură cu creșterea credinței prin dăruirea cu generozitate și de bunăvoie?

Vineri, 2 martie

Un gând de încheiere

„Spiritul dărnicii este spiritul Cerului. Spiritul egoismului este spiritul lui Satana. Dragostea lui Hristos, dragostea care se jertfește pe sine este descoperită la cruce. El a dat tot ce avea și apoi S-a dat pe Sine Însuși ca omul să poată fi mântuit. Crucea lui Hristos apelează la bunăvoința fiecărui urmaș al binecuvântatului Mântuitor. Principiul ilustrat acolo este de a da și iarăși a da. Transpus în fapte concrete de milă și de bunătate, este adevăratul rod al vieții creștine. Principiul oamenilor lumesti este de a dobândi și a dobândi; așa

se așteaptă ei să obțină fericirea; dar dus până la capăt, rodul lui este nefericirea și moartea.” – Ellen G. White, în *Advent Review and Sabbath Herald*, 17 oct. 1882

BIBLIA ȘI CARTEA PROFEȚI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Matei 22–28

1. Cu cine i-au trimis fariseii pe ucenicii lor ca să-L prindă cu vorba pe Isus?

2. Ce făceau și ce declarau cărturarii și fariseii, ca semn de respect pentru prorocii din vechime?

3. Ce au făcut Domnul Isus și ucenicii înainte de a se duce pe Muntele Măslinilor?

4. Când s-au dus preoții și fariseii să-i ceară lui Pilat ca mormântul să fie bine păzit?

Istoria mântuirii, capitolul 1

5. Ce i-au sfătuit îngerii loiali lui Dumnezeu pe Satana și pe îngerii rebeli să facă?

Obiective

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să descopere relația strânsă dintre o inimă plină de recunoștință și practica dăruirii.

La nivelul sentimentelor: Să aprecieze bunătatea extraordinară a lui Dumnezeu și să fie dispuși să își exprime recunoștința.

La nivel practic: Să găsească metode de a dăruia.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Să dăruim din inimă

- A. Ce ne spune modul în care folosim banii despre adevăratele noastre priorități?
- B. În ce situații ne simțim stimulați să dăruim tot ce avem mai bun?
- C. După ce criterii evaluează Dumnezeu dăruirea noastră?
- D. Ce relație există între dăruire și creșterea credinței?

II. Sentimente: Din rațiuni sufletești

- A. Ce îl distinge pe dătătorul voios despre care vorbește Pavel de dătătorul ocazional și de cel care dă cu părere de rău?
- B. Cum putem să întărim obiceiul de a dăruia cu bucurie și să ne eliberăm de tendințele de a da cu părere de rău?
- C. Cum putem cultiva recunoștința care stă la baza dăruirii cu bucurie?

III. Practic: Să fim dătători voioși

- A. În ce fel ne încurajează dăruirea cu bucurie să dăruim și mai mult?
- B. De ce nu putem să dăruim cu voioșie dacă nu avem inima plină de recunoștință?
- C. Ce trebuie să facem pentru a secera mult, potrivit lui Pavel?

Rezumat: Dumnezeu îl iubește pe cel ce dă cu bucurie. Bucuria aceasta este dovada că dătătorul este permanent recunoscător lui Dumnezeu pentru binecuvântările îmbelșugate primite.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. Motivare

Pasajul central: 2 Corinteni 9:6,7.

Ideea de bază. Întrucât Dumnezeu este inițiatorul, procesul dăruirii este cel mai frumos demers la care putem lua parte alături de Creatorul și Răscumpărătorul nostru.

Este foarte adevărat că Dumnezeu îl iubește pe cel ce dă cu bucurie, dar și reciproca este adevărată: cel care dă cu bucurie Îl iubește pe Dumnezeu. Între ei există o relație bazată pe dragoste care îi determină să dăruiască cu generozitate. Cei care nu dăruiesc deloc sau cei care dăruiesc, dar cu regrete, nu au o astfel de relație cu Dumnezeu. Pentru ei dăruirea este un stres financiar în plus și nu o oportunitate spirituală. Subliniază importanța iubirii în experiența dăruirii, arătând că ea dă naștere recunoștinței, iar recunoștința face distincția între cel care dă cu părere de rău și cel care dă cu bucurie.

2. Aprofundarea studiului

Ajută-i pe membrii grupei să înțeleagă că Scriptura face distincție între zecimi și daruri. Ambele sunt cerute, dar există deosebiri semnificative între ele.

Comentariu biblic

I. Zecimi și daruri

(Recitiți împreună în grupă Luca 2:21-24; Leviticul 12:1-8; 2 Împărați 12:4,5.)

Zecimea însemna, potrivit denumirii, a zecea parte. Darurile erau sume neprecizate, deci sume variabile. Se înțelegea că israeliții mai înstăriți aduceau daruri mai mari, mai costisitoare. În relatarea despre nașterea lui Hristos găsim un exemplu notabil. Luca 2:21-24 consemnează ritualul Mariei de curățire după naștere. Darul obișnuit pentru curățire (Leviticul 12:1-8) era un miel, dar erau prevăzute excepții (nu scutiri) pentru persoanele sărace care nu-și permiteau să aducă un miel. Faptul că Maria a adus o pereche de turturele ne arată că era săracă.

Zecimea era o cotă invariabilă, valabilă pentru toți, fără deosebire. Însă darurile depindeau de veniturile dăătorului – închinătorii mai bogați aduceau mai mult, iar credincioșii mai săraci aduceau mai puțin. De asemenea, darurile și zecimea puteau avea destinații diferite. Zecimea era întrebuințată pentru susținerea preoților și a leviților, a corpului pastoral din vechiul sistemul israelit.

Darurile puteau suplini și nevoile preoților, dar colectele speciale, altele decât zecimile, erau direcționate către refacerea templului (2 Împărați 12:4,5). Darurile de jertfă asociate cu ispășirea erau destinate preoției, însă darurile de mulțumire puteau fi consumate de familia închinătorului, împreună cu străinii invitați, cu orfanii și văduvele; într-un cuvânt, cu săracii (Deuteronomul 16:11-14). În plus, în Noul Testament, credincioșii din Corint au fost lăudați pentru darurile pe care le oferiseră pentru creștinii săraci.

De discutat. Care sunt diferențele dintre zecimi și daruri, pe baza Scripturii. De ce ni se cere să-l aducem lui Dumnezeu și zecimi, și daruri?

II. Vasul de alabastru

(Recitați împreună în grupă Luca 7:37-47; 8:2; Exodul 34:26; Leviticul 22:19-24 și Numeri 18:29.)

Faptul că în Dumnezeu nu există nicio urmă de egoism trezește în sufletul nostru generozitatea. Și nu găsim nicăieri în Scriptură o relatare mai frumoasă despre trezirea generozității umane decât în relatarea despre gestul Mariei la ospățul dat de Simon.

„La masă, Mântuitorul îl avea de o parte pe Simon, pe care-l vindecase de o boală dezgustătoare, și în cealaltă parte pe Lazăr, pe care-l înviase din morți. Marta servea la masă, în timp ce Maria asculta cu râvnă fiecare cuvânt ce pornea de pe buzele lui Isus. În mila Sa, Isus îi iertase păcatele, îl ridicase la viață pe fratele ei iubit și inima Mariei era plină de recunoștință. Ea îl auzise pe Isus vorbind despre moartea Lui apropiată și, în iubirea și întristarea ei adâncă, dorise să-L onoreze. Cu mari sacrificii personale, cumpăraseră un vas de alabastru «cu mir de nard de mare preț», cu care să-l ungă corpul. Dar acum, mulți spuneau că, în curând, El avea să fie încoronat ca rege. Durerea ei s-a preschimbat în bucurie și era nerăbdătoare să fie ea cea dintâi care să-l dea onoare Domnului ei. Spărgând vasul cu mir, ea a vărsat conținutul pe capul și picioarele lui Isus, apoi a îngenuncheat plângând, a umezit picioarele Lui cu lacrimile ei și le-a șters cu părul ei lung și despletit.

Ea căutase să rămână neobservată și mișcările ei poate că nu ar fi fost luate în seamă, dar mirosul nardului a umplut casa și a făcut cunoscută fapta ei tuturor celor de față. [...]

Maria a auzit cuvintele de critică. Inima îi tremura în piept. Ea se temea că sora ei o va certa că a făcut lucruri extravagante. Și Învățătorul

putea să creadă despre ea că este nechibzuită. Fără să se apere sau să se scuze, era să se retragă când se auzi glasul Domnului ei: «Lăsați-o în pace, de ce îi faceți supărare?» El văzuse că era încurcată și tulburată. Știa că în actul acesta de servire ea își arătase recunoștința pentru iertarea păcatelor și El i-a liniștit temerile. [...]

Darul frumos mirositor, pe care Maria se gândise să-l împrăștie pe trupul mort al Mântuitorului, a fost turnat pe trupul Lui viu. [...]

Maria nu cunoștea deplina însemnătate a faptei ei de iubire. Ea nu putea să le răspundă acuzatorilor ei. Nu putea să explice pentru ce alesese împrejurarea aceasta pentru a-L unge pe Isus. Duhul Sfânt făcuse planul și ea ascultase de îndemnurile Lui. Inspirația nu se pleacă să dea lămuriri. Ca o prezență nevăzută, vorbește minții și sufletului și mișcă inima la lucru. Ea se explică singură.

Hristos i-a explicat Mariei însemnătatea faptei ei și, prin aceasta, i-a dat mai mult decât primise. [...] După cum vasul de alabastru fusese spart și umpluse întreaga casă cu parfumul lui, tot așa și Hristos avea să moară, trupul Său avea să fie zdrobit, dar urma să învie din mormânt și parfumul vieții Sale să umple tot pământul.” – Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, pp. 476–479

Domnul Hristos S-a bucurat foarte mult de actul umil de închinare al Mariei, spre deosebire de ceilalți meseni care au criticat-o. Domnul Se bucură când ne exprimăm devotamentul și Îi aducem laude din inimă. El așteaptă de la noi tot ce avem mai bun – nimic mai puțin, nimic altceva.

De discutat. Ce înseamnă afirmația: „Pentru că, unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6:21)? Ce ne spune gestul Mariei despre spiritul cu care ar trebui să dăruim și despre cât ar trebui să dăruim? În ce sens este mirul adus de Maria simbolul morții lui Hristos pe cruce?

3. APLICAȚIA

Citește următoarea întâmplare adevărată și lansează o discuție despre învățămintele care pot fi desprinse din ea, cu ajutorul întrebărilor de mai jos.

Religie pusă în practică – o întâmplare reală: În urmă cu câțiva ani, o mică localitate a fost inundată în urma cedării unui dig și casele a zeci de localnici au fost înghițite de ape. Un tânăr, pe nume Dean, s-a oferit

să-i ajute pe cei care pierduseră totul. Îl cunoscuse pe Hristos de puțin timp.

Inundația a avut loc în America imediat după Ziua Recunoștinței. Mulți părinți cumpăraseră deja cadouri de Crăciun pentru copiii lor. Acum, cadourile zăceau sub ape, împreună cu toate bunurile. Membrii bisericii la care mergea Dean au stabilit un centru de asistență chiar în apropierea unui adăpost al Crucii Roșii, ridicat lângă un tir cu ajutoare. Dean a ajutat victimele să obțină haine și alte lucruri necesare trimise cu acest tir. În timp ce se ocupa de nevoile lor, a auzit-o pe o prichindută de fată, ascunsă după fusta mamei, zicând: „Vezi, mami, ți-am spus că Isus o să aibă grijă de noi!” Cam zece ani mai târziu, coordonatorul programului de asistență s-a întâlnit cu un membru al bisericii și s-a interesat de Dean. Dean, noul convertit, era acum prim-prezbiter în biserica lui.

Întrebări

1. Ce ne spune spiritul săritor al lui Dean despre inima lui?
2. Cum l-au pregătit faptele sale de generozitate pentru activitatea de conducător spiritual?
3. Ce efect crezi că au avut cuvintele fetei asupra dorinței lui de a fi generos cu oamenii?
4. Cum ne pregătește dăruirea altruistă pentru creșterea spirituală și pentru responsabilități mai mari?

4. ACTIVITATE

Dumnezeu este Modelul de dăruire altruistă. Faptele Sale de iubire, în special cele legate de răstignire, ar trebui să fie subiectul nostru zilnic de studiu și meditație. Când urmăm exemplul Său, inimile noastre se schimbă și ajungem să vedem cum vede El și să simțim ce simte El. Devenim mâinile Sale care le aduce vindecare oamenilor. Unindu-ne astfel cu Dumnezeu în suferința și în bucuria Sa, suntem transformați, din har în har, după chipul Său.

Sugestii

1. Realizați o listă cu cărțile preferate (inspirate și inspiratoare) despre dragostea altruistă a lui Dumnezeu.
2. Organizați o ieșire în weekend pentru a medita la darurile lui Dumnezeu.